

Popiežiaus Leono XIV žodžiai jaunimo jubiliejaus proga

Dalijamės popiežiaus Leono XIV dialogu su jaunimu per jaunimo jubiliejaus vigiliją, vykusią praėjusį šeštadienį, rugpjūčio 2 d., taip pat homilija, kurią Šventasis Tėvas pasakė sekmadienį, rugpjūčio 3 d., švenčiant jubiliejines Mišias.

2025-08-04

**Šeštadienio Popiežiaus Leono XIV
pokalbis su jaunimu**

1 klausimas – Draugystė

Šventasis Tėve, aš esu Dulce María, man dvidešimt treji metai, esu iš Meksikos. Kreipiuosi į Jus kaip jaunimo balsas, norėdama išreikšti tikrovę, kurioje gyvename daugelyje pasaulio vietų. Esame savo laikmečio vaikai. Gyvename kultūroje, kuri mums priklauso ir kuri, net mums to nepastebint, mus formuoja. Tai kultūra, stipriai paženklinta technologijų, ypač socialinių tinklų srityje. Dažnai susikuriame iliuziją, kad turime daug draugų ir kuriame artimus ryšius, tačiau vis dažniau patiriame įvairias vienatvės formas. Esame arti ir susieti su daugybe žmonių, tačiau tie ryšiai dažnai nėra tikri ir ilgalaikiai, o greičiau trumpalaikiai ir dažnai iliuziniai.

Šventasis Tėve, mano klausimas toks: kaip galime atrasti nuoširdžią draugystę ir tikrą meilę, kuri mus

vestų į tikrą viltį? Kaip tikėjimas gali mums padėti kurti ateitį?

Brangūs jaunuoliai, tarpusavio santykiai – mūsų ryšiai su kitais žmonėmis – yra būtini kiekvienam iš mūsų. Juk visi pasaulio vyrai ir moterys gimsta kaip kažkieno vaikai. Mūsų gyvenimas prasideda nuo ryšio, o būtent per tuos ryšius mes augame. Šiame procese kultūra atlieka pagrindinį vaidmenį – ji yra kodas, per kurį mes save suprantame ir aiškiname pasaulį. Kaip žodynas, kiekviena kultūra savyje turi ir kilnių, ir vulgarių žodžių, vertybių ir klaidų, kurias turime išmokti atpažinti. Ieškodami tiesos su aistra, mes ne tik priimame kultūrą, bet ir ją keičiame savo gyvenimo pasirinkimais. Tiesa – tai ryšys, kuris sieja žodžius su daiktais, vardus su veidais. Melas, priešingai, šiuos dalykus atskiria, sukeldamas painiavą ir nesusipratimus.

Šiandien, tarp daugelio kultūrinių ryšių, kurie apibūdina mūsu gyvenimą, internetas ir socialiniai tinklai tapo „išskirtine galimybe dialogui, susitikimams ir keitimuisi tarp žmonių, taip pat prieigai prie informacijos ir žinių“ (popiežius Pranciškus, *Christus vivit*, 87). Vis dėlto šios priemonės tampa dviprasmiškos, kai jose ima dominuoti komercinės logikos ir interesai, kurie suskaldo mūsų ryšius į tūkstančius mirksinčių impulsų. Šiuo klausimu popiežius Pranciškus priminė, kad kartais „komunikacijos, reklamos ir socialinių tinklų mechanizmai gali būti naudojami tam, kad taptume aptingę, priklausomi nuo vartojimo“ (*Christus vivit*, 105). Tuomet mūsų ryšiai tampa painūs, nerimastingi ar nestabilūs. Be to, kaip žinote, šiandien veikia algoritmai, kurie mums sako, ką žiūrėti, ką galvoti ir kas turėtų būti mūsų draugai. Ir tada mūsų santykiai tampa neaiškūs,

kartais net kupini nerimo. Nes kai priemonė ima valdyti žmogų, žmogus tampa priemone – taip, rinkos įrankiu ir netgi preke. Tik nuoširdūs ryšiai ir tvirti saistai leidžia užaugti geroms gyvenimo istorijoms.

Brangūs jaunuoliai, kiekvienas žmogus natūraliai trokšta šio gero gyvenimo – kaip plaučiai trokšta oro. Tačiau kaip sunku jį rasti! Kaip sunku atrasti tikrą draugystę. Prieš šimtmečius šventasis Augustinas pagavo šį gilų mūsų širdies troškimą – troškimą, kuris glūdi kiekvieno žmogaus širdyje, net jei jis dar nežino šiandienos technologinės pažangos. Jis taip pat išgyveno audringą jaunystę, bet neapsiribojo tuo, neužgniaužė savo širdies šauksmo. Augustinas ieškojo tiesos – tiesos, kuri nenuvilia, grožio, kuris nepraeina. Ir kaip jis tai rado? Kaip jis atrado nuoširdžią draugystę, meilę, galinčią suteikti vilties?

Suradęs Tą, kuris jau jo ieškojo – Jėzų Kristų. Kaip jis kūrė savo ateitį? Sekdamas Jį – savo amžinąjį Draugą. Kaip jis pats sakė: „Nėra ištikimos draugystės, jei ji nėra Kristuje.“

Šventasis Augustinas sako: „Nėra draugystės, kuri būtų ištikima, jei ji nėra Kristuje.“ Ir tikroji draugystė visada yra Jėzuje Kristuje – tiesoje, meilėje ir pagarboje. „Ir tik Jame ji gali būti laiminga ir amžina“ (plg. *Atsakymas į du Pelagiečių laiškus*, I, I, 1); „Tikrai myli savo draugą tas, kuris jame myli Dievą“ (plg. *Pamokslas* 336, 2), sako šventasis Augustinas. Draugystė su Kristumi, kuri yra tikėjimo pagrindas, nėra tik viena iš daugelio pagalbinių priemonių kuriant ateitį – tai mūsų poliarinė žvaigždė. Kaip rašė palaimintasis Pier Giorgio Frassati: „Gyventi be tikėjimo, be paveldėtos vertybės gynimo, be kovos už Tiesą – tai ne gyvenimas, o vegetavimas“ (*Laiškai*, 1925 m. vasario 27 d.). Kai mūsų

draugystės atspindi šį gilų ryšį su Jėzumi, jos tikrai tampa nuoširdžios, dosnios ir tikros.

Brangūs jaunuoliai, mylėkite vieni kitus! Mylėkite Kristuje! Gebėkite atpažinti Jėzų kituose. Draugystė tikrai gali pakeisti pasaulį. Draugystė – tai kelias į taiką. Draugystė – tai kelias į taiką.

2 klausimas – Drąsa priimant sprendimus

Šventasis Tėve, mano vardas Gaia, man devyniolika metų, esu italė. Šį vakarą visi čia susirinkę jaunuoliai norėtume kalbėti apie savo svajones, viltis ir abejones. Mūsų gyvenimo metai yra paženklinėti svarbiais sprendimais, kuriuos turime priimti, kad nukreiptume savo būsimą gyvenimą kryptį. Tačiau dėl mūsų supančio netikrumo klimato kyla pagunda tuos sprendimus vis atidėlioti, o baimė dėl nežinomos ateities mus paralyžiuoja. Žinome,

kad pasirinkimas reiškia ir kažko atsisakymą, ir tai mus stabdo. Tačiau kartu jaučiame, kad viltis mums rodo pasiekiamus tikslus, net jei jie ir pažymėti šiandienos trapumu.

Šventasis Tėve, mes Jūsų klausime: kur galime rasti drąsos pasirinkti? Kaip galime būti drąsūs ir gyventi gyvą laisvės nuotykį, priimdami radikalius ir prasmingus sprendimus?

Ačiū už šį klausimą. Klausiate: kaip rasti drąsos pasirinkti? Kur galime rasti jėgų priimti gerus sprendimus? Sprendimas – tai esminis žmogaus aktas. Jei į jį įsižiūrėsime, pamatysime, kad tai ne tik daikto ar kelio pasirinkimas – tai pasirinkimas dėl kažko. Giliau žvelgiant, pasirinkdami nusprendžiame, kuo norime tapti. Didžiausias pasirinkimas – tai sprendimas dėl mūsų gyvenimo: kokių žmogumi

noriu tapti? Kokio tipo vyras ar moteris noriu būti?

Brangūs jaunuoliai, išmokstame pasirinkti per gyvenimo patirtis, o visų pirma – prisimindami, kad patys esame išrinkti. Šio prisiminimo reikia ieškoti ir jį ugdyti. Gyvenimą gavome dovanai – mes jo nepasirinkome. Esame ne savo valios vaisius, bet meilės, kuri mus panorėjo, dovana. Tikras draugas – tai tas, kuris mums padeda atpažinti šią malonę ir ją vis iš naujo pažadinti sprendimuose, kuriuos turime priimti.

Brangūs jaunuoliai, tiesa tai, ką sakėte: „Pasirinkti taip pat reiškia kažko atsisakyti, ir kartais tai mus sustabdo.“ Kad būtume laisvi, turime stovėti ant tvirto pagrindo, ant uolos, kuri laiko mūsų žingsnius. Ši uola yra meilė, kuri mus aplenkia, nustebina ir begaliniai pranoksta – tai Dievo meilė. Todėl priešais Jį

sprendimas tampa teisingu
sprendimu, kuris neatima jokio
gėrio, bet visada veda prie geriausio.

Drąsa pasirinkti kyla iš meilės, kurią
Dievas mums parodė Kristuje. Jis
mus pamilo visa savo esybe, išgelbėjo
pasaulį ir parodė mums, kad žmogus
pilnatviškai įvykdo save
dovanodamas gyvenimą. Todėl
susitikimas su Jėzumi atitinka
giliausius mūsų širdies troškimus,
nes Jėzus – tai įsikūnijusi Dievo
meilė.

Šia tema prieš dvidešimt penkerius
metus, būtent čia, kur dabar esame,
šventasis Jonas Paulius II pasakė:
„Jėzaus jūs ieškote, kai svajojate apie
laimę; Jis jūsų laukia, kai niekas jūsų
nepasotina; Jis – tai grožis, kuris jus
taip traukia; Jis – tai tas, kuris jums
kelia troškimą gyventi radikaliai ir
nepasiduoti konformizmui; Jis – tai
tas, kuris kviečia jus nusimesti
kaukes, kurios iškraipo gyvenimą; Jis

– tai tas, kuris skaito jūsų širdyje tikriausius sprendimus, kuriuos kiti norėtų nutildyti“ (Vigilija per XV Pasaulinę jaunimo dieną, 2000 m. rugpjūčio 19 d.). Tuomet baimė užleidžia vietą vilčiai, nes esame tikri, kad Dievas užbaigia tai, ką pradeda.

Jo ištikimybę atpažįstame tų, kurie tikrai myli, žodžiuose – nes jie patys patyrė, kad yra mylimi. „Tu esi mano gyvenimas, Viešpatie“ – tai ištaria kunigas ar pašvęstoji su džiaugsmu ir laisve. „Tu esi mano gyvenimas, Viešpatie.“ „Aš priimu tave kaip savo žmoną ir savo vyrą“ – tai žodžiai, kurie vyro ir moters meilę paverčia veiksmingu Dievo meilės ženklu santuokoje. Tokie radikalūs ir prasmingi pasirinkimai – santuoka, kunigystė, pašvęstasis gyvenimas – reiškia save dovanojančią, laisvą ir išlaisvinančią meilę, kuri teikia tikrą laimę. Ir būtent ten atrandame laimę – kai išmokstame save dovanoti. Kai

išmokstame atiduoti gyvenimą už kitus.

Šie sprendimai suteikia mūsų gyvenimui prasmę – jie jį perkeičia pagal Tobulos Meilės, kuri mus sukūrė ir atpirko iš kiekvieno blogio, net iš mirties, paveikslą. Tai sakau ši vakarą galvodamas apie dvi merginas: Mariją, dvidešimties metų ispanę, ir Paskalę, aštuoniolikos metų egiptietę. Abi buvo apsisprendusios atvykti į Romą į Jaunimo jubiliejų, ir šiomis dienomis jas pasitiko mirtis. Melskimės už jas kartu; taip pat melskimės už jų šeimas, draugus ir bendruomenes. Tegul Prisikėlęs Jėzus jas priima į savo karalystės ramybę ir džiaugsmą. Ir noriu prašyti jūsų maldų už dar vieną draugą – ispanų vaikina Ignacio Gonzálvezą, kuris šiuo metu gydomas „Bambino Gesù“ ligoninėje. Melskimės už jį, už jo sveikatą.

Atraskime drąsą priimti sunkius sprendimus ir pasakyti Jėzui: „Tu esi mano gyvenimas, Viešpatie.“ „Viešpatie, Tu esi mano gyvenimas.“ Ačiū.

3 klausimas – Pašaukimas į gėrį

Šventasis Tėve, mano vardas Will. Man dvidešimt metų, esu iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Norėčiau Jums užduoti klausimą visų tų jaunuolių vardu, kurie savo širdyse trokšta kažko gilesnio. Mums rūpi vidinis gyvenimas, nors iš pirmo žvilgsnio esame vertinami kaip paviršutiniška ir neapmąstanti karta. Giliai širdyje mus traukia grožis ir gėris kaip tiesos šaltiniai. Tylos vertė, kaip šioje budėjimo vakaronėje, mus žavi, nors kartais ir gąsdina tuštumos pojūčiu. Šventasis Tėve, norėčiau paklausti: kaip galime tikrai atrasti Prisikėlusįjį Viešpatį savo gyvenime ir būti tikri dėl Jo buvimo net išbandymų ir netikrumo metu?

Jubiliejinių metų pradžiai popiežius Pranciškus paskelbė dokumentą *Spes non confundit*, kuris reiškia: „Viltis neapvilia“. Jame parašyta:

„Kiekvieno žmogaus širdyje slypi viltis kaip gėrio troškimas ir lūkestis“ (*Spes non confundit*, 1).

Biblijoje žodis „širdis“ dažnai reiškia žmogaus vidinį „aš“, apimantį ir sąžinę. Tai, kaip suprantame, kas yra gėris, atspindi mūsų sąžinės formavimąsi per žmones, kurie buvo mūsų gyvenime: tuos, kurie mums buvo geri, kurie mus su meile išklause, kurie padėjo. Jie prisidėjo prie tavo sąžinės formavimo, kad kasdieniuose sprendimuose rinktumėsi gėrį.

Brangūs jaunuoliai, Jėzus yra draugas, kuris visada lydi mus sąžinės formavime. Jei tikrai norite sutikti Prisikėlusįjį Viešpatį, klausykitės Jo žodžio – išganymo Evangelijos. Apmąstykite Jo gyvenimo būdą, siekite teisingumo,

kad kurtumėte žmogiškesnį pasaulį.
Tarnaukite vargšams ir savo
gyvenimu liudykite gerį, kurio patys
norėtumėte sulaukti iš kitų. Būkite
vienybėje su Jėzumi Eucharistijoje.
Adoruokite Kristų Švenčiausiajame
Sakramente – gyvybės šaltinyje.
Mokykitės, dirbkite ir mylėkite,
sekdami Jėzaus – gerojo Mokytojo,
visada esančio šalia – pavyzdžiu.

Kiekviename žingsnyje, ieškodami
gerio, melskime: *pasilik su mumis,
Viešpatie* (plg. Lk 24, 29). Pasilik su
mumis, nes be Tavęs negalime
padaryti gero, kurio trokštame. Tu
nori mūsų gerio; iš tiesų, Viešpatie,
Tu esi mūsų geris. Kas Tave atranda,
trokšta, kad ir kiti Tave atrastų, nes
Tavo žodis yra šviesa, šviesesnė už
bet kurią žvaigždę, apšviečianti net
tamsiausią naktį. Popiežiui
Benediktui XVI patiko sakyti, kad tas,
kuris tiki, niekada nebūna vienas.
Kitaip tariant, Kristų randame
Bažnyčioje, tikinčiųjų bendrystėje,

kurie nuoširdžiai Jo ieško. Viešpats pats mus suburia į bendruomenę – ne bet kokią, bet tikėjimo bendruomenę, kurioje vieni kitus palaikome. Kaip pasauliui šiandien reikia Evangelijos misionierių – teisingumo ir taikos liudytojų! Kaip ateičiai reikia vyrų ir moterų – vilties liudytojų! Brangūs jaunuoliai, tai yra užduotis, kurią Prisikėlęs Viešpats patiki kiekvienam iš mūsų!

Šventasis Augustinas rašė: „Tu pažadini jį Tave šlovinti, nes sukūrei mus sau, ir mūsų širdis nerami, kol nurimsta Tavyje. [...] Leisk, Viešpatie, kad Tavęs ieškočiau šaukdama Tave, ir kad Tave šaukčiau tikėdama Tave“ (*Išpažinimai*, I, 1). Sekdamas Augustino žodžiais ir atsakydamas į jūsų klausimus, noriu pakviesti kiekvieną iš jūsų tarti Viešpačiui: *Ačiū, Jėzau, kad mane pašaukei. Noriu išlikti Tavo draugu, kad apkabinęs Tave, tapčiau bendrakeleiviu kiekvienam, kurį sutinku. Leisk,*

*Viešpatie, kad tie, kurie sutiks mane,
per mane galėtų sutikti Tave – net per
mano ribotumą ir silpnumą.*

Meldžiantis tokiais žodžiais mūsų
dialogas su Juo tęsis kiekvieną kartą,
kai pažvelgsime į Nukryžiuotąjį, nes
mūsų širdys bus vienybėje su Juo.

Kaskart adoruodami Kristų
Eucharistijoje, mūsų širdys bus
vienybėje su Juo. Galiausiai,
meldžiuosi už jus, kad ištvermingai
išliktumėte tikėjime, su džiaugsmu ir
drąsa. Ir kartu galime tarti: *Ačiū Tau,
Jėzau, kad mus myli. Ačiū, Jėzau, kad
pašaukei mus. Pasilik su mumis,
Viešpatie.*

Vigilijospabaigoje Leonas XIV atsisveikino su visais:

Noriu padėkoti chorui, muzikai. Ačiū,
kad lydėjote mus. Ačiū jums visiems.
Ačiū. Prašau, pailsėkite šiek tiek. Ryt
vėl susitiksime čia ryte švęsti
šventąsias Mišias. Sveikinu visus.
Labanakt!

Sekmadienis. Šventosios Mišios Tor Vergatos aikštėje.

Pirmieji žodžiai prieš Mišių aukojimą:

Laba diena ir palaiminto
sekmadienio!

Tikiuosi, kad visi šiek tiek pailsėjote.
Netrukus pradėsime didžiausią
Kristaus mums paliktą šventę – Jo
paties buvimą Eucharistijoje.
Telaimina jus Dievas visus. Tebūna ši
šventė tikrai įsimintina kiekvienam
iš mūsų, kai kartu – kaip Kristaus
Bažnyčia – sekame Juo, einame kartu
ir gyvename su Jėzumi Kristumi.

Sekmadienio Mišių homilija

Mieli jaunuoliai,

Po vakar vakare kartu išgyventos
budėjimo akimirkos, šiandien vėl
susitinkame švęsti Eucharistijos –
sakramento, kuriame Viešpats

visiškai save dovanoja mums. Galime įsivaizduoti, kad šioje patirtyje einame tuo pačiu keliu, kuriuo Velykų vakare ėjo Emauso mokiniai (plg. Lk 24,13–35). Iš pradžių jie bėgo nuo Jeruzalės išsigandę ir nusivylę, įsitikinę, kad po Jėzaus mirties nebeliko nieko, ką dar būtų galima padaryti ar ko tikėtis. Tačiau jie būtent tuomet sutiko Jį, priėmė kaip kelionės draugą, klausėsi Jo aiškinant Raštus, o galiausiai pažino Jį per duonos laužymą. Tada jų akys atsivėrė, ir Velykų džiaugsmo žinia rado vietą jų širdyse.

Šiandieninė liturgija tiesiogiai nekalba apie šį įvykį, tačiau padeda mums apmąstyti tai, kas ten įvyko: susitikimą su Prisikėlusiu Kristumi, kuris keičia mūsų gyvenimą, apšviečia mūsų jausmus, troškimus ir mintis.

Pirmasis skaitinys iš Koheleto knygos kviečia mus, kaip tuos du mokinius,

pažvelgti į savo ribotumą, į visų dalykų laikinas ribas (plg. Koh 1,2; 2,21–23); o atsakomajame psalmės skaitinyje pateikiamas įvaizdis apie „žolę, kuri ryte pražysta ir sužaliuoja, o vakare nuvysta ir sudžiūva“ (plg. Ps 90,5–6). Tai du stiprūs vaizdiniai – gal net šiek tiek šokiruojantys, tačiau jie neturėtų mūsų gąsdinti, tarsi tai būtų „tabu“ temos. Šis trapumas yra mūsų nuostabumo dalis.

Pagalvokime apie žolės simbolį – argi žydintis laukas nėra gražus? Nors jis trapus, iš gležnų stiebelių, linkusių išdžiūti, sulinkti ar lūžti, tačiau jie greitai pakeičiami kitais, naujai išaugusiais. O pirmieji, susiliedami su žeme, tampa jiems maistu ir trąša. Taip laukas gyvena – nuolat atsinaujindamas. Net ir šaltuoju metų laiku, kai viskas atrodo tylu, jo gyvybė pulsuoja po žeme, ruošdamasi sprogti spalvomis pavasarį.

Mes, brangūs draugai, esame sukurti būtent tam. Ne tam, kad gyventume saugiai ir nejudamai, bet kad nuolat atsinaujintume dovanojant save, meilėje. Todėl nuolat jaučiame troškimą „daugiau“, kurio jokie pasaulio dalykai negali patenkinti. Tai didžiulis, deginantis troškulys, kurio nepajėgia numalšinti jokie žemiški gėrimai. Nepasiduokime pagundai šį troškulį apgauti netikrais pakaitalais. Verčiau – išgirskime jį. Paverskime jį tarsi laipteliu, ant kurio atsistoję, tarsi vaikai pasistiebę, žvelgiame pro langą ir laukiame susitikimo su Dievu. Ir štai, Jis mūsų laukia, netgi beldžiasi į mūsų sielos duris (plg. Apr 3,20). Ir gražu, net ir būnant dvidešimties, plačiai Jam atverti širdį ir leisti į nuotykį su Juo – į begalybę.

Šv. Augustinas, kalbėdamas apie savo intensyvią Dievo paiešką, klausė:
„Kas yra tas taip laukiamas dalykas?
Ar žemė? Ne. Ar kažkas iš žemės –

auksas, sidabras, medis, javų laukas, vanduo? [...] Visi šie dalykai žavi, jie gražūs, geri“ (Serm. 313/F, 3). Ir jis baigė: „Ieškok To, kuris juos sukūrė – Jis yra tavo viltis“ (ten pat). O prisimindamas nueitą kelią, jis meldėsi: „Ir štai Tu buvai manyje, o aš buvau išorėje, ir ten Tavęs ieškojau [...] Tu šaukėi, šaukėi ir pralaužei mano kurtumą; Tu švietei ir spindėjai, ir išvaikei mano aklumą; Tu paskleidei savo kvapą – ir aš jį įkvėpiau – ir dabar ilgiuosi Tavęs; aš Tave paragavau – ir dabar jaučiu alkį ir troškulį; Tu palietei mane – ir aš užsiliepsnočiau Tavo ramybėje“ (Išpažinimai, 10,27).

Broliai ir seserys, tai nuostabūs žodžiai, primenantys tai, ką popiežius Pranciškus sakė Lisabonoje per Pasaulio jaunimo dienas kitiems jauniems žmonėms kaip jūs: „Kiekvienas kviečiamas susidurti su didžiais klausimais, kurie neturi [...] paprastų ar greitų atsakymų, bet

kviečia leistis į kelionę, peržengti save, pakilti [...] nes be šio pakilimo neįmanomas joks skrydis. Tad nebijokime, jei savo viduje jaučiame troškulį, nerimą, nepilnatvę, prasmės ir ateities ilgesį [...]. Mes nesame ligoniai – mes gyvi!“ (Susitikimas su universitetų studentais, 2023 m. rugpjūčio 3 d.)

Mūsų širdyse slypi svarbus nerimas, tiesos poreikis, kurio negalime ignoruoti. Tai verčia mus klausti: kas yra tikrasis laimės šaltinis? Koks tikrasis gyvenimo skonis? Kas mus išlaisvina iš beprasmybės, nuobodulio ir vidutinybės liūnų?

Per pastarąsias dienas jūs patyrėte daug gražių akimirkų. Susitikote bendraamžius iš įvairių pasaulio vietų, skirtingų kultūrų, dalinatės lūkesčiais, pažinote miestą per meną, muziką, skaitmenines priemones ir sportą. Vėliau Circo Massimo, susitaikymo sakramente, gavote

Dievo atleidimą ir meldėte Jo pagalbos, kad gyventumėte gerą gyvenimą.

Visa tai leidžia daryti svarbią išvadą: gyvenimo pilnatvė nepriklauso nuo to, ką sukaupėme ar turime, kaip girdėjome Evangelijoje (plg. Lk 12,13–21), bet nuo to, ką gebame su džiaugsmu priimti ir dalintis (plg. Mt 10,8–10; Jn 6,1–13). Pirkti, kaupti, vartoti – to neužtenka. Turime pakelti akis į aukštybę, į „dangiškus dalykus“ (Kol 3,2), kad suvoktume: viskas šiame pasaulyje turi prasmę tiek, kiek padeda susivienyti su Dievu ir artimaisiais meilėje, augant mumyse „nuoširdžios užuojautos, gerumo, nuolankumo, švelnumo, kantrybės“ jausmams (plg. Kol 3,12), atleidimui (plg. Kol 3,13) ir taikai (plg. Jn 14,27), kaip tai turėjo Kristus (plg. Fil 2,5). Ir tokiam horizonte vis geriau suprasime, ką reiškia, kad „viltis neapvils, nes Dievo meilė

išlieta mūsų širdyse Šventąja Dvasia, kuri mums duota“ (Rom 5,5).

Mielieji jaunuoliai, mūsų viltis – Jėzus. Jis yra Tas, kurį, kaip sakė šv. Jonas Paulius II, „ieškote tada, kai trokštate, kad jūsų gyvenimas būtų didis [...], kad augtumėte ir keistumėte visuomenę, padarydami ją labiau žmogišką ir brolišką“ (XV Pasaulio jaunimo diena, Budėjimas, 2000 m. rugpjūčio 19 d.). Likime vienybėje su Juo, pasilikime Jo draugystėje visada – per maldą, adoraciją, Eucharistijos priėmimą, dažną išpažintį, dosnią artimo meilę, kaip mus mokė palaimintieji Pier Giorgio Frassati ir Carlo Acutis, kurie netrukus bus paskelbti šventaisiais. Siekite didžių dalykų – šventumo ten, kur esate. Nesitenkinkite mažiau. Tada Evangelijos šviesa vis labiau švies jumoje ir aplink jus kiekvieną dieną.

Pavedu jus Marijai, Vilties Mergelei.
Su jos pagalba, sugrįžę į savo šalis,
kiekviename pasaulio kampelyje,
džiaugsmingai sekite Išganytojo
pėdomis ir liudykite savo tikėjimą su
entuziazmu.

Geros kelionės!

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/popieziaus-leono-xiv-zodziai-
jaunimo-jubiliejaus-proga/](https://opusdei.org/lt-lt/article/popieziaus-leono-xiv-zodziai-jaunimo-jubiliejaus-proga/) (2026-03-06)